

86

Συχνὰ ἢ ἀθωότητα καὶ ἢ ἀγνότητα μᾶς φαί-
νονται ἀποκρουστικές. Ἡ Γῆ δὲν ὑποφέ-
ρει τὴν παρουσίαν τῶν ἀγγέλων.

87

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζει ὁ θάνατος. Ἄς
ἔχουμε γιὰ τὴν ἀτομικὴν μᾶς ζωὴν τὴν ἐμπι-
στοσύνην τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἀνοίγουν τὴν ἀνοι-
ξη. Ἡ ἐμπιστοσύνη αὕτη ἐπιτρέπει τὸ θερμὸ
ἀγκάλιασμα τῆς ζωῆς ποὺ φουντώνει καὶ λαμ-
παδιάζει μέσα στὴ μικρὴ διάρκειαν τοῦ ἀτόμου.

88

“Όλα τὰ ἐπίγεια ὄντα ρίχνονται στὸ ρεῦμα τῆς ἐξέλιξης κι ἀφίνονται μ’ ἐμπιστοσύνη στὴν ὁρμὴ του. Μόνο ὁ ἄνθρωπος ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν τύχη του, ὑποφέρει ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος ὅμως εἶναι γλυκὸς καὶ γαλήνιος γιὰ ὅποιον κλείνει ὅλον τὸν κύκλο τὸν ἀνοιχτὸ στὴ δράση του.

89

— Κάτι ποὺ πρέπει νὰ μᾶς ἀπελπίζει στὸν ἄνθρωπο εἶναι τοῦτο : ὅτι, ἐνῶ βρῖσκει κάθε τόσο νέους τρόπους θανάτου, δὲν κατάφερε ὡς τώρα νὰ βρεῖ παρὰ ἓνα μονάχα τρόπο ζωῆς, κι αὐτὸν δύσκολο καί, ὄχι σπάνια, ἐπαχθῆ.—Σωστὰ μιᾶς. Ὡστόσο, τοῦτο γίνεται, γιὰτὶ ἡ πνοὴ ποὺ τὸν ἐμψύχωσε δὲν ἦταν πνοὴ ἐξ ὕψους ἀλλὰ πνοὴ ἐκ βαθέων καὶ ἄρα ἀνθρώπινη, μόνο ἀνθρώπινη.

᾽Αγαποῦμε περισσότερο ὅ,τι μᾶς συντρίβει καὶ λιγώτερο ὅ,τι κατανικοῦμε. Γιατί ἄραγε ;

Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους καὶ ἡ συμπάθεια πρὸς τοὺς ἄλλους — τοὺς διπλανοὺς καὶ τοὺς πιὸ μακρυνοὺς — ὑπερνικᾷ τὴν πολλαπλότητα, μᾶς βαπτίζει στὸ κῦμα τῆς ζωῆς, μᾶς φέρνει στὶς πηγές της. Ἀγκαλιάζουμε τότε τὴν ἀνθρωπότητα δλόκληρη καὶ ἡ θεία πνοὴ τῆς ζωῆς δροσίζει τὴν ψυχὴ μας τὴν ἀποξηραμένη ἀπ' τὸν ἐγωισμό καὶ τὰ πάθη. Οἱ φραγμοὶ ποὺ διαχωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους πέφτουν. Καὶ τὴν ὑπαρξή μας τὴν πλημμυρίζει τὸ ρέον ὕδωρ τῆς ζωῆς, ποὺ ὑψώνεται σὲ μεγάλους πίδακες — τοὺς ὀνομάζουμε «εἶδη» — καὶ ποὺ κομματιάζεται σ' ἀναρίθμητες ἀτομικὲς ὑπάρξεις — φυτικὲς ἢ ζωικὲς ἢ ἀνθρώπινες.

92

Ἐπάρχουν ἀρετὲς ποὺ δὲν εὐημεροῦν στὸ κλίμα τῆς ἀγάπης : ἡ εὐθύνη, ἡ δικαιοσύνη, ἡ εὐθυκρισία, ἡ ἀνησυχία, ἡ περισυλλογή.

93

Ἡ τέχνη ψάλλει τὴν ἀλήθεια τοῦ ὄνειρου, ὄχι τὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὸ ὄνειρο, — στὴν πιὸ ἀληθινή, στὴν πιὸ γνήσια μορφή του, — ξεπηδοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ μαγικοὶ ρυθμοὶ ποὺ γλυτροῦν ἀνάμεσα στὰ σύμβολα ἢ στὶς ἰδέες καὶ τοὺς φωτίζουν γιὰ μιὰ στιγμή τὴν παρυφή.

94

Δὲν μπορεῖς νὰ δημιουργεῖς ἂν δὲν μπορεῖς νὰ
ὑποφέρεις. Γιατὶ οἱ ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ εἶναι
συχνὰ πολὺ πιὸ ἀνυπόφορες στὸ πνεῦμα παρ'
ὅσο ὑπήρξαν ποτὲ στὸ σῶμα.

95

Ἡ ζωὴ. Παρθένος τόπος γιὰ τὸν ποιητὴ. Γιὰ
τὸν αὐθεντικὸ ποιητὴ, ποὺ σκέπτεται μὲ τὸ
αἶσθημα καὶ αἰσθάνεται μὲ τὴ σκέψη.

96

Ἐλήθεια, τί θὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος χωρὶς τὴν αἴσθησι τῆς ἀκοῆς ; Ἐνα ἔμψυχο ἄγαλμα μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ στὸ φῶς καὶ μὲ τὴν ψυχὴ βυθισμένη στὴ σιγὴ καὶ τὸ θάμπος. Μιὰ ἀπλῆ παρουσία σ' ἕναν κόσμον βουβό, ὅπου ὁ θεὸς δὲν θὰ εἶχε πεῖ ποτὲ τὸ Λόγον του καὶ ἡ Φύσις δὲν θὰ εἶχε ποτὲ τραγουδήσει τὴν κίνησή της. Ἐνα πλάσμα λειψό, ποὺ δὲν θὰ ἔξερε τί εἶναι καὶ τί σημαίνουν ἡ ποίηση καὶ τὸ δράμα, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ρητορικὴ καὶ ὁ χορὸς.

97

Ὁ λόγος ἔρχεται ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Γῆς, εἰσχωρεῖ στὸ τέμενος τῆς ψυχῆς καὶ ἀπὸ κεῖ ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς γιὰ νὰ ζήσει παντοῦ καὶ πουθενὰ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἡ ταχύτητα στή μετακίνηση μᾶς ἐμποδίζει νὰ
δοῦμε ὅ,τι προπαντὸς ἀγαποῦσαν στὸ παρελ-
θόν : τὴ λεπτομέρεια. Ὅ,τι προπαντὸς βλέπου-
με τώρα εἶναι σχήματα γεωμετρικά : μιὰ λι-
τὴ ἐπιφάνεια, μιὰ καμπύλη ἢ μιὰ κάθετη το-
μή, ἓνα τρίγωνο ἢ ἓνα πολύγωνο, μιὰ σφαῖρα
ἢ μιὰ τεθλασμένη γραμμὴ, — κάτι, τέλος πάν-
των, πὸν μαρτυρεῖ πὼς ἡ Γῆ δὲν ἀρέσκεται
πιά στὸ ἀπροσδόκητο, στὸ ποικίλο, στὸ πλου-
μιστὸ καὶ πὼς παραμέρισε τὴ σμίλη
καὶ τὸ χρωστήρα.

“Όταν δημιουργεῖς ἕνα νέο «πλάσμα», μὴ ρω-
τᾶς τί σημαίνει καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς ὀδηγή-
σει. Μπορεῖς νὰ ξέρεις τί σημαίνουν οἱ χίμαι-
ρες ποὺ ὑψώνουν τὸ ἀνάστημά τους στὶς πιὸ
σιωπηλὲς ὥρες μας καὶ ποὺ θαρροῦμε πὼς
ρυθμίζουν τὸ σφυγμὸ τοῦ σύμπαντος ;

Ἐνοῦν ἄνοιξιότικο ἄνθος τὸ σῶμα σου, φθινοπωρινὸ
ὄνειρο ἢ ψυχὴ σου. Σοῦ φαίνεται λοιπὸν πα-
ράξενο ποὺ θαυμάζω τὸ σῶμα σου καὶ λα-
τρεύω τὴν ψυχὴ σου ;

101

Δὲν ἀνεβάζουμε σὲ βάθρο τὸν πρῶτο μας ἔρωτα
παρὰ τὴν ὥρα ἀκριβῶς πὸν ζοῦμε τὸ δεύτερο.

102

Στὸν ἔρωτα: ὁ ἄντρας ὑψώνει τὰ μάτια καὶ
βλέπει τὸν οὐρανό, ἡ γυναίκα χαμηλώνει
τὰ μάτια καὶ βλέπει τὴ γῆ.

103

Ἡ γυναίκα: ἂν χάσει τὴν παρθενία τοῦ σώ-
ματός της, τῆς μένει ἡ παρθενία τῆς ψυχῆς
της· ἂν χάσει καὶ τὴν παρθενία τῆς ψυχῆς της,
τῆς μένει ἡ παρθενία τοῦ φύλου της, πὸν
εἶναι ἀπαραβίαστη.

104

Συχνὰ συμφωνοῦμε μὲ μιὰ γυναῖκα μονάχα
γιατὶ ἡ γνώμη της εἶναι μιὰ ἔκφραση τοῦ φύ-
λου της στὴν πιὸ πειστικὴ στιγμὴ.

105

Ὁ νέος ἄνθρωπος συλλογίζεται συχνὰ ὅτι ἡ
ἀλήθεια πρέπει νὰ εἶναι κόρη τῆς ὀμορφιάς.
Ὁ ὄριμος ἄνθρωπος συλλογίζεται συχνὰ ὅτι ἡ
ὀμορφιά πρέπει νὰ εἶναι κόρη τῆς ἀλή-
θειας—καὶ μητέρα τῆς ἀρετῆς.

106

Οἱ γυναῖκες γνωρίζουν τὴν ὀμορφιά μέσῳ τῆς
ἀγάπης, οἱ ἄνδρες γνωρίζουν τὴν ὀμορφιά μέ-
σῳ τοῦ ἔρωτος. Διαφορὰ λεπτὴ, ὅμως
οὐσιαστικὴ.